

EEN

De honden en ik

Ik heb mezelf nooit als een typisch hondenmens gezien zoals sommige mensen die wel echte hondenmensen, kattenmensen of paardenmensen zijn en extreem toegewijd zijn aan hun dier, naar paarden- of hondenshows gaan en alles over de rassen weten. Ik ben in elk geval absoluut geen kattenmens, want daar ben ik hevig allergisch voor. Als ik als vijf- of zesjarig kind de kat van mijn burens bezocht, zwollen mijn ogen op tot ik ze bijna niet meer open kreeg terwijl de tranen over mijn wangen rolden, mijn neus liep en ik geen lucht kreeg. Als ik daar lang genoeg bleef, kreeg ik een astma-aanval en moest ik op de tast, hijgend en hoestend, naar huis. Dan zei mijn moeder: 'Ben je weer bij de kat van de burens geweest?' Met een onschuldige blik antwoordde ik dan tussen het naar adem happen door: 'Ik? Naar de kat? Nee... hoezo?'

Uiteindelijk ben ik gestopt met die bezoeken en mijn aller-

gie heeft verhinderd dat ik katten echt leerde kennen, dus alle fijne dingen die kattenliefhebbers over ze zeggen, zijn mij onbekend. Mijn opmerkelijkste kattenontmoeting was in het huis van Elizabeth Taylor. Ze nam jaren geleden contact met me op omdat ze wilde dat ik een scenische synopsis voor haar schreef. Ik was ontzettend onder de indruk, helemaal toen ze me bij haar thuis uitnodigde. Niets zou me van zo'n kans hebben weerhouden. Ik wilde de legende dolgraag ontmoeten en zien waar ze woonde. Ze was erg aardig tijdens het gesprek. Ik was vol ontzag en we bespraken een aantal ideeën, maar terwijl we dat deden, wandelde er een kat de kamer in en ik dacht: o jee, dat wordt wat. Of ik het me nu inbeelde of niet, mijn ogen en neus begonnen onmiddellijk te kriebelen. Ik zei niets en zette het gesprek gewoon voort, toen er nóg een kat binnenkwam. Binnen enkele minuten waren er vier of vijf katten in de kamer en begon ik naar lucht te happen en wist ik dat ik elk ogenblik een astma-aanval kon krijgen.

Toen nam ik een van die belangrijke beslissingen van het leven: zou ik mijn zwakheden toegeven en de deur uitrennen, of doorbijten om deze kans met een icoon dat ik al jaren wilde ontmoeten niet aan me voorbij te laten gaan? Ik besloot dat het me niet kon schelen als ik in haar woonkamer het loodje zou leggen. Zo lang mogelijk hield ik vol, met tranende ogen en al niezend en naar lucht happend. Ik dacht dat het gesprek zou eindigen met een telefoontje naar het alarmnummer en dat ik de laatste minuten van mijn leven in Elizabeth Taylors woonkamer zou doorbrengen. Tegen de tijd dat het overleg was afgelopen, kon ik nog amper adem-

halen. Het project liep uiteindelijk op niets uit, maar ik heb wel een uur met een Hollywood-legende doorgebracht. Dat was mijn laatste ernstige aanvaring met katten. Sindsdien vraag ik als ik bij iemand thuis word uitgenodigd of ze een kat hebben. Daardoor kom ik misschien hopeloos neurotisch over, maar het bespaart hen een belletje naar het alarmnummer een halfuur na mijn binnenkomst. Dus katten passen gewoon niet in mijn plaatje.

Ik ben eigenlijk meer een kindermens, getuige het feit dat ik er negen heb. Een kind kan ik nooit iets weigeren, zeker mijn eigen kinderen niet.

Maar honden hebben altijd al deel uitgemaakt van mijn leven. Sommige honden waren fijner dan andere, en gedenkwaardiger. Tot voor kort heb ik nooit een hond met een echte neus gehad. We hadden mopshonden toen ik klein was. Mijn eerste hond was een reebruine mopshond, genaamd James, en ik was dol op hem. Helaas overleed hij toen ik zes was, in hetzelfde jaar dat mijn moeder ons verliet. Beide gevallen moeten me hebben getraumatiseerd, want hoewel ik daarna andere honden heb gehad, heeft het heel wat jaren geduurd voor ik weer echt aan eentje gehecht raakte. Ik denk dat ik wel een béétje een hondenmens ben, want ik vind ze leuk. In mijn appartement in Parijs vind je verscheidene hondenbeelden in allerlei kleuren van een aantal hedendaagse kunstenaars.

Nog lang nadat mijn lievelingshondje was gestorven (aan een zonnesteek, erg verdrietig), had mijn vader mopshonden. Daarna waren honden een tijdje geen belangrijk onderdeel van mijn leven.

Als volwassene besloot ik een asielhond te nemen. Een schattige, drie maanden oude basset genaamd Elmer (de naam had hij al). Hij was een van de grappigste honden die ik ooit heb gehad, was zwart-wit en zijn karakter paste bij de droevige, hangende ogen. Als pup stapte hij tijdens het wandelen vaak met zijn grote poten op zijn lange oren en stootte dan zijn neus tegen de grond. Dan ging hij met een beschuldigende blik tegen me zitten blaffen alsof ik hem had getackeld, maar dat deed ik echt niet hoor.

Ik had Elmer toen ik nog ploeterde als jonge schrijfster en in die tijd had ik niet veel geld. Elmers favoriete trucje was het pedaal bedienen waarmee de koelkast openging. Dan kwam ik thuis uit mijn werk (als copywriter voor een reclamebureau) en lag Elmer languit in de keuken, uitgeput na de hele koelkast te hebben leeggegeten. Ik heb uiteindelijk een hekje voor de keuken moeten plaatsen, anders had hij me arm gegeten. Maar ik was dol op hem. Bassets zijn eigenlijk jachthonden, dus zodra je de deur openzet, gaan ze ervandoor. Hij is tientallen keren weggelopen en dan vond ik hem ergens aan de andere kant van de stad. Nog een minder charmant trekje is dat ze doordringend kunnen janken als je ze langer dan vijf seconden alleen laat, wat de burens je niet in dank zullen afnemen. Ik moest hem uiteindelijk mee naar mijn werk nemen omdat ik hem niet alleen thuis kon laten.

Ondanks de vraatzucht en het janken was het een lieve hond. Hij sliep op mijn bed, had er geen idee van dat hij een waakhond hoorde te zijn en zou met gemak door een oorlog heen hebben geslapen. Hij wist denk ik niet dat hij een hond was... tot... er een vrouwtjesbasset in zijn leven kwam en alles

anders werd. Vredige, luie, slaperige Elmer (die ooit een hele kaas met korst en al opvrat en vervolgens drie dagen buikpijn had) ontwaakte ineens toen hij het vrouwelijke geslacht ontdekte!

Mijn dierenarts zocht een huis voor een basset-teeffe en ik stemde ermee in om haar een weekend op proef te nemen, om te zien of ze het met elkaar konden vinden. Ik dacht dat Elmer wel blij zou zijn met een maatje. Ze heette Maude. Ze gedroeg zich het hele weekend onberispelijk en was makkelijk in de omgang. Maandagochtend belde ik om te zeggen dat ik haar zou nemen en maandagavond kwam haar ware aard naar boven. Ze jankte nog luider dan Elmer, was nerveus en chagrijnig en een week later beet ze een buurkind. Haar gewiekste eerdere eigenaar weigerde haar terug te nemen (het leek hem niet goed voor haar om voor een tweede keer te worden afgewezen... dus ik zat aan haar vast). Ze moest een muilkorf om en in no time had ze van Elmer een hond gemaakt in plaats van de tevreden, makkelijke gozer die hij daarvoor was. Maude had nog meer 'probleempjes'. Ze had een paar keer per jaar een schijnzwangerschap. Dan adopteerde ze een van mijn schoenen als haar pup en probeerde me te bijten wanneer ik de schoen terug wilde, wat mij af en toe een kledingcrisis bezorgde als ze een schoen had uitgekozen die ik nodig had voor mijn werk of voor een afspraak.

Ik heb die honden een paar jaar samen gehouden, maar na Maudes komst is het nooit meer hetzelfde geweest. Samen waren ze heel sterk en toen mijn dochter oud genoeg was om ze uit te laten, trokken ze haar de straat door. Ze leek dan

net Ben-Hur in zijn strijdswagen. Uiteindelijk besloten we dat ze beter op het platteland konden wonen en vond ik een gezin dat ze dolgraag wilde hebben. Ik vind het niet leuk om te zeggen, maar ik was blij dat we van ze af waren. Ze waren een hoop werk en Elmer is na Maudes komst nooit meer zo lief geweest. (Honden gedragen zich soms hondser met soortgenoten in de buurt.)

Daarna was ik een tijdje heerlijk hondloos en ik kan niet zeggen dat ik het erg miste. Na Elmer en Maude was ik er wel even klaar mee. Nog naast dat ze jankten, wegrenden en alles in huis opraten, had ik het erg druk met ze gehad.

Maar toen ik met een man trouwde die een echt hondemens was, keerden honden en masse terug in mijn leven. Hij had een zeer oude, zwarte miniteckel waar hij verzot op was en die de ongelooflijk slechte timing had om te overlijden in het weekend dat we trouwden, dus mijn kersverse echtgenoot heeft de dag na ons huwelijk de hele dag gehuild en gerouwd om zijn hond. Dat was niet bepaald het gelukkige scenario dat ik voor ogen had. Gelukkig zouden we pas een maand later op huwelijksreis gaan, dus had ik de tijd om de daaropvolgende drie dagen langs fokkers te racen om een nieuwe hond voor hem te zoeken. Ik was opgetogen toen ik een zwarte miniteckel vond die er precies zo uitzag als zijn vorige. Het was een heel lieve pup en ik deed haar in een grote lichtblauwe doos van een van onze huwelijkscadeaus en gaf haar die avond aan hem. Hij was in de wolken en noemde haar Sweet Pea. (Onze bijnamen voor elkaar waren Popeye en Olive, dus ze was ons eerste 'kind'.)

In de daaropvolgende maanden leerde Sweet Pea me veel

over wat het is om samen een hond te hebben. Volgens John was ze half van mij en half van hem. Wat ik toen alleen nog niet wist, was dat de voorkant van hem was en de achterkant van mij. Ze was erg moeilijk zindelijk te krijgen en alle 'ongelukjes' waren mijn verantwoordelijkheid omdat de achterkant nou eenmaal van mij was. John legde heel creatief keukenpapier op Sweet Peas ongelukjes zodat ik ze goed kon zien als ik thuiskwam en ze op moest ruimen. Daar had ik niet voor getekend, voor haar achterkant. Niet dat haar voorkant aangenamer was, want ze had van het begin af aan besloten dat ze me niet mocht (misschien omdat ik haar in die doos had gestopt, al was het maar voor even om John te verrassen) en ze hapte naar me wanneer ze maar de gelegenheid kreeg. Als ze bij ons in bed sliep, schuifelde ze naar mijn kant van het bed om te plassen en daarna weer terug naar Johns droge kant. Sweet Pea en ik hadden daarna een wankel relatie.

In de ogen van een hondenliefhebber, zo'n echt gepassioneerde, kan hun hond niets verkeerd doen. (Mijn vader was er zo een. Hij had een hond die regelmatig mensen beet maar gaf altijd het slachtoffer de schuld, niet de hond.) John was, wat voor humeur hij ook had, altijd dolblij om zijn hond te zien. Hij praatte uren in babytaal tegen haar en vertelde haar hoe mooi ze was. Zo nu en dan dacht ik dat hij het tegen mij had, om vervolgens te ontdekken dat hij in Sweet Peas ogen staarde. Oké, ze was prachtig. Maar hun liefdesbetuigingen hingen me de keel uit en ik had in die tijd geen eigen hond. (Niet dat ik me kon voorstellen ooit tegen een hond te zullen zeggen dat hij of zij er beeldschoon uitzag. Een hond is tenslotte maar een hond... dacht ik.) Dus Sweet Pea en ik leefden

samen als twee vrouwen met één man onder één dak. En vaker dan ik wil toegeven, won zij.

Tijdens en na Sweet Pea kwam een hele stoet aan honden van mijn kinderen. Ware hondenliefhebber als hij was, vond John dat ieder kind een eigen hond moest hebben... Wauw! Dat werden dus véél honden, want we hadden véél kinderen. Mijn oudste dochter Beatrix had tegen die tijd een Norwichterriër, genaamd Jack. Dat was een scheetje. Hij had een zwak voor snoep en kauwgom en was dan ook dol op Halloween, want dan at hij al het snoepgoed op. Bazooka-kauwgom was zijn favoriet. (Nee, hij blies geen bellen, maar hij zag er na zijn strooptochten wel uit als een basketbal en het duurde wel even voor hij weer normaal was.) Mijn twee stiefzoons hadden de Amerikaanse toyterriërs Paddington en Tilly. Mijn zoon Nick had een Brussels griffonnetje (ziet eruit als een Ewok), genaamd Molly. En toen Sam oud genoeg was, kreeg ze een eigen zwarte miniteckel die Mia heette, die ontzettend ondeugend was en gelukkig veel beter met mij door één deur kon dan Sweet Pea. Mia had een zwak voor chocola, wat dodelijk kan zijn voor honden. Ze vond het overal (vooral in mijn handtas) en dan moesten we weer met haar naar de dierenarts snellen om haar maag leeg te laten pompen. Victoria had haar kleine chihuahua Chiquita (die Sam later adopteerde) die ze overal met zich meedroeg. Vanessa had een heel lieve yorkshireterriër, genaamd Lola, en later nog Gidget. En mijn jongste zoon Maxx had Bostonterriër Annabelle, een geweldig beest waar we allemaal dol op waren. Wat je wel moet weten over Bostonterriërs is dat ze waanzinnig hoog kunnen springen. Het duurde maanden

voordat ik erachter kwam wie toch steeds het eten opat dat we in schaaltes op de keukentafel hadden staan. Uiteindelijk was ik getuige van een van haar Superman-sprongen en zag haar vrolijk op tafel landen. Nancy, de huidige Bostonterriër van Max, springt zo zonder waarschuwing van de vloer in iemands armen om het gezicht te likken van de verbaasde persoon die haar vasthoudt. Het is een geweldig lief ras.

Gelukkig had mijn jongste dochter Zara zo genoeg van honden dat ze er geen wilde. Wat een opluchting! We hadden al een huis vol, en allemaal hadden ze hun eigen karakter en de respectievelijke trekjes van hun ras. De kinderen waren erg goed voor ze en gingen er verantwoordelijk mee om, maar het was natuurlijk een enorme roedel. Hun vader leerde ze op deze manier hoe belangrijk het was om van honden te houden, en dat is natuurlijk een waardevolle les, al leek het voor mij af en toe wel een heel leger aan honden!

Eén ding dat me altijd fascineerde, was dat als een van de honden ergens in huis een 'ongelukje' had, iedereen dat altijd aan mij kwam melden terwijl ik zelf niet eens een hond had. Ik haalde alle kinderen erbij die op dat moment thuis waren omdat het probleem waarschijnlijk was veroorzaakt door een van hun honden, en verlangde vervolgens van hen dat ze het op zouden ruimen. De kinderen kwamen aan op de plaats delict, bestudeerden het aandachtig, om vervolgens te verkondigen: 'Niet van mijn hond.' Pardon? Zetten die honden er een handtekening onder of zo? Hoe weet je dat het jouw hond niet was? Alsjeblieft zeg! 'Nee hoor,' kreeg ik dan met absolute zekerheid te horen. 'Ik weet gewoon dat het mijn hond niet was.' Hoe? Dat kan niet, en aangezien ik het

niet heb gedaan, moet het een van hun honden zijn geweest. Dat heeft heel wat strijd opgeleverd en nooit heeft er iemand een ongelukje van zijn of haar hond toegegeven. Dus óf ik schoot uit mijn slof en liet het ze evengoed opruimen (niet zo vaak), óf ik gaf het op en deed het zelf (vaak. Ik zei toch al dat ik mijn kinderen niets kon weigeren). Ik zal nooit begrijpen hoe ze me in de ogen konden kijken en zeggen dat het hun hond niet was, maar dat deden ze wel, regelmatig. Het hoogtepunt (of dieptepunt?) van deze geschillen vond plaats tussen mijn dochter Beatrix en zoon Todd toen ze allebei weigerden toe te geven dat hun hond de schuldige was, en ik voor één keer niet opgaf. Ik zei dat ze het moesten oplossen en opruimen. Hun compromis was dat ze een plastic mes pakten en het 'probleem' in tweeën sneden. Ieder ruimde een helft op. Klaar!

Verder konden honden en kinderen het goed met elkaar vinden. Het was een waar schouwspel als we een weekendje weg gingen met alle negen kinderen, hun rugtassen, sportuitrusting, muziekinstrumenten, koffers... en honden. De honden vochten nooit en waren allemaal erg lief. De kinderen maakten ook niet vaak ruzie. Dat is een van mijn theorieën over grote gezinnen: met zoveel broertjes en zusjes is de dynamiek van een groot gezin redelijk makkelijk. En misschien leverden de honden daar het bewijs van.

Ik nam in die tijd een wat afstandelijke positie in tegenover de honden. Ze waren een soort verlengstuk van mijn kinderen en ik had geen echte voorkeur voor of speciale band met een van de beesten. Ze waren tenslotte niet van mij, maar van John en de kinderen. Dus ik voelde me verant-

woordelijk als verzorger zonder bezitterig te zijn. Ik was nooit meer verliefd geworden op een hond zoals op mijn eerste toen ik zes was, en misschien had zijn vroegtijdige dood ervoor gezorgd dat ik me liever niet meer aan een hond hechtte. Ik was nog niet een echt hondenmens geworden. (Ik moet misschien even vertellen dat John tegen die tijd ook een hangbuikzwijn had aangeschaft, genaamd Coco Chanel. Ons was beloofd dat ze niet zwaarder dan vijftien kilo zou worden, maar ze haalde met gemak de honderdvijftien. En ik kan wel zeggen dat het niet het charmantste huisdier ooit is. Hun goede eigenschappen worden mateloos overschat. Het enige grappige aan haar was dat ze een dierenarts had die dokter Bacon heette. Maar behalve dat, vond ik haar maar niets! Dus ik ben duidelijk geen varkensmens.)

Alles ging zijn gangetje, ik taxiede kinderen naar voetbalwedstrijden en balletlessen, hoedde mijn kinderen en mijn honden en schreef 's nachts boeken. Het leven leek vrij simpel (voor mij tenminste; ik was gewend aan het circus van ons dagelijks leven) en als ik even serieus mag worden: het waren de gelukkigste jaren van mijn leven en dat wist ik zelfs toen al. Ik genoot van mijn grote gezin en alles wat daarbij kwam kijken!

Op een dag struinden John en ik in een antiekwinkeltje waarvan de eigenaar een erg lief zwart hondje had. Een Brussels griffonnetje. Ze hebben een platgedrukte snoet en een ruwharige vacht en zijn heel fijne, lieve honden. Ik bewonderde de hond, zei dat ik haar schattig vond en we vertrokken. De volgende dag belde de antiekdealer me uitgelaten op en zei: 'Ze is onderweg naar jou, ze komt over twee uur aan.'

Wie? Ik verwachtte niemand. Hij legde uit dat zijn hond een zusje had dat nooit een thuis had gevonden, uit Ohio kwam en dat hij haar als cadeau door de fokker naar mij had laten opsturen. Wát?! Wilde ik een hond? Néé! Wat moest ik nou? De hond zat al in het vliegtuig en ik vond het een behoorlijk stoutmoedige actie van de antiekdealer. Hoe kon hij me een hond sturen zonder te weten of ik er wel een wilde? We hadden al een hele roedel!

Ik was woedend, maar voelde me wel verantwoordelijk voor het ongewenste cadeau en ging naar het vliegveld om de hond op te halen, vastbesloten haar weg te geven of terug te sturen. Ik haalde de kist op en keek erin. Het hondje dat ik in de antiekwinkel had bewonderd was klein, knuffelig, perfect, zelfs mooi. Maar toen ik deze kist opende, keek ik neer op een harige gargouille. Het arme ding keek met bezorgde ogen naar me op. Ze was veel groter dan haar zusje, was duidelijk te zwaar en ze had een enorme onderbeet waardoor ze op een bulldog leek. Een verschil van dag en nacht tussen de mooie zus (die ik had gezien) en de lelijke (die ik zojuist had ontvangen). Ik had ontzettend medelijden met het beest, dat Greta heette en nog liever was dan haar zus. Ze leek beschaamd om haar aanwezigheid, als een ongenode gast.

Ik nam haar mee naar huis en John lachte toen hij haar zag en zei: 'Nog lelijker dan het achtereind van een varken.' Ik werd boos. Wat gemeen om dat over mijn hond te zeggen! Ze ging die middag mee toen ik met een aantal van de kinderen naar de orthodontist moest. De orthodontist was gefascineerd door haar aanblik. 'Ah! Die kan ook wel een beugel-tje gebruiken!'

Ik weet niet hoe het gebeurde, maar mooi of niet, ik werd die dag verliefd op Greta. Dertig jaar lang had ik hondenliefde kunnen vermijden ook al was ik getrouwd met een van de grootste hondenliefhebbers aller tijden en werd ik omgeven door een leger honden, maar Greta sloot ik ogenblikkelijk in mijn hart. Ze bleek een van de liefste honden die ik ooit heb gehad en zeker een van de honden waar ik het meest van heb gehouden. Ze had zo'n lief karakter, ondanks haar vreemde voorkomen. Cookie, nog een zusje van haar, kwam een jaar later bij me wonen toen haar baasje stierf. Maar ik bleef het meeste van Greta houden. Ze is dertien jaar oud geworden en heeft bij ons een geweldig leven gehad. Ze werd de koningin van het huis, want ze was tenslotte mama's hond. En zo werd ik ook een van de hondengekken.

Iedereen weet dat honden, net als mensen, niet allemaal perfect zijn en wij hebben in ons leven ook een paar rotte appels gekend. Sweet Pea is natuurlijk omstreden. En onder het motto 'Bezint eer ge begint': Johns moeder overleed twee jaar na ons trouwen en ze had een gewone teckel, genaamd Trixie, die veertien jaar oud was, onophoudelijk blafte en niet vriendelijk was. Desondanks stond John erop dat we haar in huis namen en zei: 'Hoelang zal ze nog helemaal leven?' Ik besloot dat hij gelijk had en stemde toe. Het antwoord op die vraag was: bijna een eeuwigheid. Ze is eenentwintig jaar oud geworden en heeft zeven jaar lang mijn hele huis bij elkaar geblaft.

Toen ik vele jaren later hertrouwde, gaf ik mijn nieuwe man de hond van zijn dromen: een Rhodesische pronkrug. Een schitterend mooi en elegant, maar enorm beest. Pronk-

Lieve Greta
(die wel een beugeltje kon gebruiken)
Danielle Steel

ruggen worden getraind voor de leeuwenjacht in hun geboortestreek in zuidelijk Afrika en zijn razendsnel, maar het zijn ook honden die zich maar aan één persoon hechten. Deze had een of andere persoonlijkheidsstoornis en mocht me niet, net als Sweet Pea. Misschien was het beschermingsdrang over zijn baasje of bezitterigheid. Hij sliep bij ons in bed en als ik 's nachts bewoog, bracht hij een angstaanjagend gegrom voort en ontblootte zijn snijtanden naar me. Van een hond die meer woog dan ik en ook langer was, was dat geen aangenaam teken van affectie. Ik liep met een wijde boog om dat beest heen. Hij heeft een keer de jacht geopend op Victoria's chihuahua, die ik op het nippertje heb weten te redden. Ik baalde dat een aantal jaren later dat huwelijk stukliep, maar was dolblij van die pronkrug af te zijn. Wat een enge hond was dat, hoewel hij zijn baasje adoreerde. Door hem ben ik geen grotehondenmens.

Maar over het algemeen is onze ervaring met honden altijd super geweest. En Greta heeft weer een hondenliefhebber van me gemaakt. Haar uiteindelijke opvolgster Gracie, ook een Brussels griffonnetje, is net zo lief. Het ras past al lange tijd perfect bij me. Ze zijn lief, makkelijk en ze slapen veel, wat mij goed bevalt omdat ze slapen terwijl ik werk. Twintig jaar lang zag ik mezelf niet met een ander ras. En hoewel ik de honden van mijn kinderen erg schattig vond en ze fijne karakters hadden, kon ik me bijvoorbeeld niet voorstellen dat ik ooit zelf een teckel zou nemen. Die zijn te ondeugend en blaffen veel (ik zou er gek van worden tijdens het schrijven). Yorkshireterriërs leken gewoon niet bij me te passen en waren een beetje té schattig. Ik zag mezelf ook totaal niet voor

*Samantha met Mia en Vanessa met Gidget,
beide nog puppy*
Familie Danielle Steel

me met een hondje dat zo klein was als een chihuahua. De Bostonterriër van mijn zoon was veel te actief voor mij, aangezien ik achttien of twintig uur per dag werk als ik midden in een boek zit of tegen een naderende deadline opboks. Mijn schrijfschema kan soms vrij intens zijn en daar is concentratie voor nodig. Dus ik was ervan overtuigd dat de Brusselse griffon mijn ras was, tot ik deels in Parijs ging wonen en elke drie à vier weken naar Californië of New York pendelde. En na zeven jaar van heen en weer reizen besloot ik dat ik een hond wilde die ik mee kon nemen, zodat ik in Parijs ook een huisdier had. Mijn Brusselse griffons waren te zwaar om in de cabine van het vliegtuig mee te mogen.

Ineens merkte ik dat ik verlangde naar een kleiner exemplaar om samen mee te reizen. Zonder was ik eenzaam in Parijs. Ik kon alleen maar niet bedenken welk ras ik wilde dat klein genoeg was. Het was net een soort daten. Ik las hondenboeken, struinde dierenwinkels af en bezocht fokkers, in de hoop dat ik een hondje zou tegenkomen waar ik verliefd op werd. Ik was zoekende!